

Barbara Scholten

Bikini's
en
scheenbeschermers

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Aan-uit-aan-uit

7

‘Als Bo en Lola er over een minuut nog niet zijn, gaan we vast fietsen, Falderie.’ Jip volgde aandachtig de secondewijzer van haar horloge. ‘Ik heb namelijk weinig zin om weer te laat op de training te komen.’

‘Bel ze even,’ zei ik.

Jip schudde haar hoofd. ‘Mijn beltegoed is op. Ze zullen zo wel komen. Of niet.’

Jip is een heleboel: ze is mijn hartsvriendin, mijn buurmeisje, probleemoplosser, we zitten samen in een hockeyteam en ze is nieuwsbrievenschrijfster.

Jip is ook een heleboel niet, ze is bijvoorbeeld niet mijn enige hartsvriendin, ik heb er nog twee: Bo en Lola. Met z’n vieren staan we op de voorkant van dit boek.

Wat Jip ook niet is, is een roddeltante (dit woord gebruikt mijn moeder altijd). *Hartsvriendinnen roddelen nooit over elkaar*, las ik laatst in een van die meidenblaadjes waar Bo er stapels van op haar kamer heeft. Jip zou van iedereen hartsvriendin kunnen zijn, want zij roddelt nooit over iemand anders. Van roddelen krijg je ruzie, dat is gedoe en daar houdt Jip niet van. ‘Als je iets vindt, moet je dat gewoon tegen diegene zeggen,’ roept ze altijd als de een over de ander wil kletsen.

Mijn moeder vindt Jip brutaal, omdat Jip een keer tegen haar heeft gezegd dat ze een lelijke blouse droeg. Eigenlijk zou mijn moeder blij moeten zijn dat Jip zo eerlijk was! Dat ze het niet achter mijn moeders rug om tegen iedereen zei, maar er meteen voor zorgde dat ze niet langer voor gek liep in dat afschuwelijke ding. Maar door Jips opmerking had ik daarna gedoe thuis, dus ze had toch beter kunnen roddelen.

Lola is net als Jip ook heel eerlijk en als ze iets zegt, zoals ‘Wat zie je er cool uit!’, dan meent ze dat ook. Dat zegt ze dan niet om aardig gevonden te worden. Lola vindt het niet zo belangrijk wat andere mensen van haar vinden. Bo daarentegen vindt het juist heel belangrijk dat andere mensen haar aardig vinden. Daar doet ze haar uiterste best voor en ze is er heel goed in: ik ken niemand die Bo niet aardig vindt.

‘Hè, hè, daar zijn ze,’ zei Jip tegen mij en ze stapte op haar fiets.

Lola fietste voorop, ze keek strak voor zich uit en zei niets. Ook geen ‘hoi’ of ‘hallo’ of ‘sorry, we zijn te laat’. Nu vindt Lola het sowieso lastig om sorry te zeggen, maar gedag zeggen vindt ze normaal gesproken niet zo moeilijk. Achter haar fietste Bo, zij mompelde iets wat leek op ‘hoi’ en ze ging meteen naast Jip fietsen. Ook Bo deed niet normaal.

‘Wat doen jullie raar. Is er iets?’

Gelukkig deed Jip wel normaal.

Lola tuitte haar lippen en schudde haar hoofd. Bo veegde met de mouw van haar trui in haar gezicht.

‘Als jullie allebei niets zeggen, kunnen jullie beter naast elkaar gaan fietsen. Dan ga ik wel gezellig met Fal kletsen.’ Jip remde af, maar Lola weigerde om naast Bo te gaan fietsen.

‘Dan moet je nu zeggen wat er is.’

Had ik al gezegd dat Jip niet van moeilijk gedoe houdt?

‘Dat moet je haar vragen,’ zei Lola fel en ze knikte richting Bo. ‘Zij doet onaardig.’

Ik kende dus toch iemand die Bo niet aardig vond en toen we op het gras onder onze boom zaten, vond ik uit waarom.

‘We hebben maar vijf minuten, anders komen we te laat op training. Dus hup, wat is er?’ Jip keek van Lola naar Bo en toen weer naar Lola.

‘Kan mij niets schelen dat we te laat komen,’ was het enige dat Lola zei. Ze tuurde naar de takken van de boom die geruisloos heen en weer wiegden. Bo heeft onze boom de naam ‘Lollie’ ge-

geven, en voor de hockeytraining stoppen we er vaak om de laatste nieuwtjes uit te wisselen.

‘Gaan jullie nog zeggen waarom jullie zo stom doen?’ Jips geduld was bijna op.

Bo keek Lola met tranen in haar ogen aan. ‘Vertel maar wat jij hebt gedaan.’

Lola haalde haar schouders op. ‘Wat jij wilt, Bo.’ Daarna keek ze naar Jip en mij. ‘Ik heb verkering.’

Dat leek mij niet echt een probleem, want Lola heeft elke week wel met iemand verkering.

‘Met Bart,’ piepte Bo erachteraan.

‘Huh? Maar jij had toch verkering met hem?’ merkte Jip half vragend op.

Bo snikte. ‘Dat dacht ik ook.’

Nou is het best ingewikkeld met Bo en Bart, want het is al een paar keer uit gegaan en een paar dagen later was het dan weer aan. Daar zou ik ook van in de war raken. Zelf heb ik nog nooit verkering gehad. Er is wel een jongen die ik al een tijdje leuk vind, hij heet Tibbe en is de beste vriend van Jip. Als ik ooit verkering krijg met Tibbe stempel ik mooi de tekst ‘BEZET’ op zijn voorhoofd, dan kan niemand ’m afpakken. Maar omdat ik beter ben in rare opmerkingen maken dan in verkering vragen, hoef ik me daar voorlopig niet druk over te maken.

‘Maar Bart dacht daar anders over,’ zei Lola met een gezicht alsof zij er dus echt niets aan kon doen.

Ik weet niet zo veel over verkeringen, maar twee dingen wist ik zeker:

- echte hartsvriendinnen mogen elkaars verkering niet afpakken;
- dit probleempje was niet in vijf minuten opgelost.